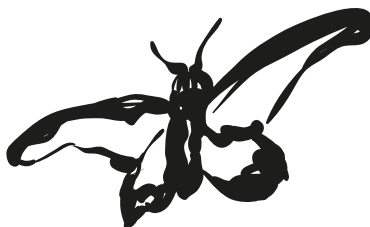

TÄSSÄ
METKESSÄ

Tässä
Hetkessä

Vastaavat sanataideopettajat:
Kati Inkala ja Anna Anttonen

www.kulttuurivalve.fi/sanataidekoulu
www.sanataidesanoja.fi
www.lumotutsanat.fi

Valveen sanataidekoulun julkaisuja
Toimittaja: Riika Ruottinen
Taitto: Joonas Laitinen
Painopaikka: Erweko Oy

Sun sanat - sun maailma

Sanoilla voi muuttaa maailmaa. Niillä voi myös rakentaa ihan kokonaan uusia todellisuuksia. Mielikuvitusmaailmojen rakentamisen mestari on sankari myös tosielämässä! Sanojen suurkuluttaja ruokkii ja vahvistaa mielikuvitustaan. Mielikuvitus onkin se suurin voima ja tärkein lihas, jolla tarinat ja maailmat rakennetaan.

Jokaisella on oikeus järjestää sanat niin, että ne kertovat iki omalta tuntuva tarinaa. Mitä jos oma kotikaupunki tai kylä olisikin juuri sellainen, millaisena sinä sen tahtoisin nähdä? Jos pystyy kuvittelemaan vallitsevalle todellisuudelle vaihtoehtoja, voi kenties myös muuttaa sitä. Jokaisella on oma unelma ja näkemys siitä, minkälainen maailman pitäisi olla eikä oman tarinan kertomisen tapoihin ole olemassa rajoituksia!

Sanoja on kaikkialla ja niillä leikkiminen on hauskaa! Me kummit kannustamme metsästäämään sanoja, järjestämään ne uudestaan, löytämään ja innostumaan niiden voimasta. Sanat voi napata omikseen ja tehdä niistä vaikka maailmaa muuttavia runoja! Runo voi löytyä sanomalehdestä, mainosteksteistä kaupungilla tai jopa hakukoneesta.

Millaisen maailman sinä haluat piirtää, kirjoittaa, luoda tai leikata esiin? Tässä vinkkimme, joiden avulla maailmoja voi luoda runoillen:

- Ota saksat sekä sanomalehti ja toimi nopeasti. Älä mieti mitään, vaan anna alitajunnan ohjata. Leikkaa 10-20 sanaa irti ja pysähdy vasta lopuksi katsomaan mitä tulit valinneeksi. Jäsennä niistä lauseita. Katso minne sanat vievät. Täydennä tarvittaessa leikkaamalla lisää materiaalia.
- Kuvaa kaupungilla yksittäisiä sanoja mainoskylteistä ja liikennemerkeistä. Sanoja on kaikkialla. Järjestä kuvat jälkikäteen kuvarunoksi.
- Etsi kirjahylly. Kävele sen luokse ja ala valita kirjoja joiden nimessä on jotain innostavaa. Asettele kirjoja päällekkäin pöydän päälle, kunnes runo on valmis.
- Keksi itse uusi tapa jäsentää valmista materiaalia.

Olet runoilija ja maailmanrakentaja!

Terveisin

Kaisa ja Karri

ARVATKO KUKA OLEN?

Tuuli riepottelee luonnonkiharia nopeasti löyhälle nutturalle sutaistuja hiuksia. Hiusten väri sointuu maantienharmaaseen maisemaan. Vihreä anorakki suojaa tuulelta, hänen kävellessään päättäväisesti pohjoistuulta uhmaten. Punainen reppu painaa selkää kumaraan. Jalat painelevat eteenpäin toinen toisensa perään joskin jo kulahtaneissa Karhun lenkkareissa. Hän on matkalla sinne missä ei tarvitse pelätä.

Kuka olen?

Olen vähän viaton,
uskollinen, mutta eksyksissä.

Istun pilven reunalla, pukeudun valkoiseen ja liidän merien ja kaupunkien yllä.

- No en todellakaan! Siis istu pilven reunalla tai lennä. Mutta uskollinen olen, ja eksyksissä. Ja paljon viattomampi kuin tahtoisin. Mutta onneksi tänään on perjantai-ilta, kolme kaljapulloa ja Pietarin kotibileet.

En ole ehkä yhtä vetreä kuin ennen, mutta tanssijalkani on entisellään. Vaikka olen pienikokoinen ja karvainen, se ei tarkoita etten osaisi pitää hauskaa! Muut aina jankuttavat, kuinka söpö olen, vaikka en ole söpö. Olen pelottava, vaarallinen. Ainakin toivon, että olisin.

Päälläni on valkoinen takki, jolloin voin tehdä päätöksiä, jotka liittyvät elämään ja kuolemaan. Tunnen kipua vääristä valinnoista, onnea oikeista. Joskus hiljaisuus on liikaa ja se upottaa minut tyhjyyteen.

Olen aikani elänyt ja nähnyt kultaiset vuodet, suuret ikäpolvet ja näkin laiturin alla. Olen lypsänyt lehmiä ja niittänyt heinää kesät talvet! Näen aina kun lapset kasvavat. Näen, kuinka suloisestakin pienestä pojasta tulee ´cool´. Välillä se on aika paljon.

Olen oranssi ja todella vikkela. Arvaatko kuka olen?

Olivia Ala-Poikela, Elsa Hyysalo, Hertta Inkala, Milla Kahelin, Karoliina Kettunen, Aada Kiiveri, Oona Kälkäjä, Siiri Linna, Jenny Maijala, Edith Njoroge, Iris Mäki, Oona Ojala, Noora Oravala, Fanni Peltonen, Ronja Teeri

Sivekkäät

Laavakettu

Laavakettu oli kettu, mutta se hohti kuin laava. Se ei itseasiassa koskaan pannut valoja päälle, kun se saapui huoneeseen, sillä sellaisia laavaketut ovat.

Kun jonkun mieleen tuli kääntyä laavaketun puoleen, niin kaikki joutuivat istumaan pimeässä. Mutta hyviä neuvoja se antoi, pikkuisen oudosti sanottuna vain, mutta onhan meillä aivot.

Ja joka kerta olimme sanoneet tarkalleen samoin:

”Kannatti totella myös niitä syperhypertuplatriplagyberoutoja neuvoja”.

Tuuli Mustikka

Ikä: 2 v

Missä asuu: Lapissa

Perheenjäsenet: Sade isosisko, Lumi äiti, Pyry isä

Mistä tykkää: Talvesta, lumesta lumilautailusta, pulkkamäestä

Parhaimmat ystävät: Sini Nieminen, Piha Harju ja paljon muita kavereita

Luonne: Tosi iloinen ja hauska

Harrastukset: Lumiukkokoulu

Friida Harju-Könnö, s. 2009
9–10-vuotiaiden sanataidekerho

Nimi: Sanni Huuhkaja

Kutsumanimi: Ope

Syntymäaika: 19.20

Ikä: 25

Ammatti ja/tai harrastus: Opettaja

Perhe: Ei ole! Kuollut

Koti ja kotipaikkakunta: Omakotitalo, Helsinki

Salainen pelko: Haamut

Unelma: Oma perhe

Jotain, mitä henkilöllä on tapana tehdä torstaisin: Opettaa

Milli

Milli on pieni, vain sellainen huulirasvapurkin mittainen. Se asuu repussa, mutta joskus se lomailee takintaskussa. Taskuun Milli keräilee kaikenlaista pikkutavaraa. Se pitää paljon kauniista hiuspompuloista, mutta kaikkein eniten nopista.

Maija Anttonen, s. 2008
10–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Nipsu

Se ei itseasiassa koskaan lakannut pelkäämästä. Oletti jok'ikisen nurkan takaa tulevan joukko kamaluuksia. Mutta minkäs sille voi, sellainen Nipsu on.

Kun mieleen tuli kääntyä puoleen, se rahanahneena oli jo käsi ojossa perimässä kohtuuttomia summia esimerkiksi kasvien kastelua vastaan. Ja joka kerta sanoimme vain: ”Voi sinua, ahmatti”.

Olipa kerran kaunis, kiltti, mukava, rikas, tyhmä noita. Hän asui yksin isossa linnassa, koska kukaan ei tykännyt noidasta, vaikka hän oli kiltti ja mukava.

Julius Nurminen, s. 2005
11–14-vuotiaden sanataidekerho

Papupalas

Kaukana tulevaisuudessa kaukaisella planeetalla löydettiin papupalas.

Muiden mielestä papupalas oli epätoivoinen. Mutta minä olin sitä mieltä, että he olivat liian negatiivisia. Sitten minä sanoin suureen ääneen: ”Se joka haukkuu, on ite!”
Ja sitten papupalas pelästyi ja ui ilmassa pois.

Viivi

Olen Viivi jee

Oon pikkuinen hamsu jee

Siemenet on jee

Lilja Pylkkänen, s. 2009
9–10-vuotiaiden sanataidekerho

Se ei itse asiassa koskaan näyttäytynyt. Sillä sellaisia myyrät ovat. Kun jonkun mieleen tuli kääntyä myyrän puoleen niin häntä ei kuitenkaan tavoittanut. Ja joka kerta kun olemme etsineet häntä, olemme sanoneet tarkalleen samat sanat. Myyrä me tarvitaan apuasi tule esiin. Mutta häntä ei ole näkynyt muuta kuin kerran tai kaksi. Mutta tosi harvoin.

KERRON TEILLE
USKOMATTOMAN
TOSITARINAN

On kummallista, että on ollut mahassa, muttei oo nähny mitä siellä on.
Ettei muista mitään mitä on miettiny kun on ollu vauva.
Että avaruus on loppumaton.
Mistä maailma on koostunu, mistä kaikki on alkanu?
Miten maapallo on pyöreä, mutta me ei nähä sitä.
Miksi me ei tiputa vaikka me ollaan avaruudessa.
Oon kuullu, että pingviinit näky avaruuteen. Onkohan se totta?
Outoa, että ihmiset on keksiny kaikki maailman sanat.
Kaikilla ihmisillä on eriväriset silmät. Kaikki on erilaisia.
Mutta se olis outoa, jos ois olemassa leluja, jotka leikkii leluilla, jotka leikkii leluilla,
jotka leikkii leluilla, jotka leikkii leluilla...

Disa Emilia Ala-Poikela, Helka Angerman, Saimi Heinonen, Heljä Hukkanen, Anni Järnfors,
Emilja Küllakoski, Kerttu Kurikka, Ninni Ontero, Laura Palola, Alina Penttinen, Roope
Rimali, Senja Suorsa, Aino Kubin
7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Se ei itse asiassa koskaan nukkunut. Sillä sellaisia vuohensarvelliset pikkukeikot ovat. Kun jonkun mieleen tuli kääntyä sarvipikkukeikon puoleen, hän tuli aina iloisena pois. Ja silloin me untuvakeijut aina sanoimme:

– Miten hän tuon tekee.

Mutta minä ainoana meidän untuvakeijulaumasta tiesin, miten hän sen tekee. Esitin tietämätöntä, koska se oli salaisuus. Jos joku muu saisi tietää, sarvipikkukeikot katoaisivat. Salaisuus oli se, vaikka en ehkä saisi kertoa, mutta eihän kukaan saa tietää. Siis salaisuus on, että sarvipikkukeikoissa on ilopölyä. Meidän maailmamme kuningatar Liisa laittoi kerran ilopölyä sarvipikkukeikon poikaseen, joka levitti sitä muihinkin. Liisa kuitenkin teki taian, että kaikki sarvipikkukeikot katoaisivat, jos useampi kuin yksi untuvakeiju saisi tietää.

Lotta Lehtiö, s. 2006

11–14-vuotiaiden sanataideryhmä

Mitäpä jos teet itsellesi huonekasvin

1. Osta kaupasta rautalankaa, vihreää kangasta ja liimaa ja puualusta.
2. Tee rautalangasta itsellesi sen näköinen, millaisen haluat kasvisi olevan.
3. Vahvista rautalankapatsaasi lisäämällä siihen lisää rautalankaa.
4. Levitä patsaaseen liimaa.
5. Kiinnitä patsaaseen vihreä kangas.
6. Huomaa, että et muistanut ostaa puualustaa.
7. Osta puualusta.
8. Tee portaali taikasauvatehtaaseen.
9. Varasta tehtaasta taikasauva. Huom! Varasta äläkä osta.
10. Taio rautalankapatsaasta elävä.
11. Laita puualusta kompostiin tai roskikseen, koska et tarvitse sitä.

Tauluhiippo

Löysin sienikirjan hyllystä, ja
lähin saman tien katolleni.
Sieltä löytyi jotain erityistä,
jotain mahtavaa!

Ulkonäkö: Kuva (tai no kuvia!) itsestään.
Levinneisyys: Havaintoja noin 5 kpl, eri katoilta.
Käyttöarvo: Voi vaikka paikata katon! (Siis jos leikkaa varren pois).

Pakkastatti

Pakkastatti on kylmissä maissa esillä,
mutta lämmin ei ole sille hyväksi.

Siitä voi tehdä kylmää juomaa
vain jos sen keittää.

Se kasvaa tosi hankalassa paikassa,
nimittäin Napapiirillä, koska siellä
on niin kylmä.

Se muistuttaa vähän karpässientä.

”Voi porkkana, voi porkkana!” sanoi kissa kadulta. Ja tyttö kuuli.

”Voi ei, mitä nyt?” Tyttö huusi ja kadulle juoksi.

Kissa sanoi: ”Voi porkkana!”

Heljä Hukkanen, s. 2010

7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Kuu

– Hei! Olen Kuu, ja kerron
teille nyt uskomattoman
tositarinan.

Muutimme jonnekin kaukaisuuteen,
täällä puhutaan vain siansaksaa.

Espoo = Oopse

Vaasa = Asaav

Kauhajoki = Ikojahuak

Kankaanpää = Ääpnaaknak

Oulu = Uluo

Friida Harju-Könnö, s. 2009
9–10-vuotiaiden sanataidekerho

Helsinki = Iknisleh
Tampere = Erepmat
Ylivieska = Akseivily
Oulainen = Nenialuo
Rovaniemi = Imeinaavor

Alisa Herranen, s. 2009
9–10-vuotiaiden sanataidekerho

Sattuipa kerran että löysin portin.
Yhtäkkiä olin käytävässä jossa
oli pimeää. Kaikkialla oli hiljaista.
Jostain kuului kirkaisu:
Iknisleh!

Alisa Herranen, s. 2009
9–10-vuotiaiden sanataidekerho

Tulta! Savua! Nokea!
Mitä jos lohikäärmeitä olisi olemassa?
Mitä jos lohikäärmeitä olisi vieläkin olemassa?
Sillä kyllä kai niitä on täytynyt joskus olla,
ihan varmasti.
Älä nyt hulluja puhu! Korkeintaan kissan kokoisia vain.
Älä huuda! Pelostat kissan kokoiset lohikäärmeet
pois ajatuksistani.
Ja kaikki vois olla vain mielikuvituksen tuotetta.
Eihän aina osata erottaa totta tarusta.
Entä jos lohikäärmeet on keksitty
taruolentoina jotta ihmiset eivät
tajuaisi heidän salaisia sotajoukkoja,
jotka eräänä päivänä valloittavat maailman.
Silloin voidaan sanoa: minähän sanoin
että lohikäärmeitä on olemassa.
Vielä joskus salaiset sotajoukot nousevat haudastaan, ja ajavat ihmiskunnan
loppuunsa.
Huuda! Jos siltä tuntuu. On hyvä tuntea, huuda vaikka
kuin lohikäärme, nekin tuntevat, missä ne ovat
vai ovatko ollenkaan.

Olivia Ala-Poikela, Elsa Hyysalo, Hertta Inkala, Milla Kahelin, Karoliina Kettunen,
Aada Kiiveri, Oona Kälkäjä, Siiri Linna, Jenny Maijala, Edith Njoroge, Iris Mäki, Oona
Ojala, Noora Oravala, Fanni Peltonen, Ronja Teeri
Sivekkäät

Montako pisaraa on meressä? Mistä kalat tulee? Oliko ensin muna vai kana?
Miten tontut voi tehdä tavaroita, vaikka ne ei koskaan osta mitään kaupasta?
Kukahahan on keksinyt karaten?

Jalmari Asell, Luukas Herranen, Ville Lahdenperä, Noel Nevala, Tuovi Pulkkinen,
Maija Taskila, Erik Tenhunen, Alekski Törmänen
5-7-vuotiaiden sanataidekerho

RIPNUS TYYLITÄJÄ, HIEMÄN
VÄRISILMÄ

Rakkauskin voi olla eksyksissä.
Toivo ei kuule.
Jääkaappi kuiskaa: - Morjens.
Punainen pilvi inhoaa kurkkuja.
Katso hullu T A T T I.
Haave, lisää löyhää kosketusta.
Kaunis ja ujo.
Vavista yksin ulkona
syvällinen minuutti.
Missä tavataan sateen jälkeen?
Sillä kuka silloin tahtoisi näykkiä näkkäriä kotona?
Tehdään jotain hassua,
unohdetaan kaikki karkea.
Osta ehkä hieno maku!
Ostatte väärän maun.

Olivia Ala-Poikela, Elsa Hyysalo, Hertta Inkala, Milla Kahelin, Karoliina Kettunen,
Aada Kiiveri, Oona Kälkäjä, Siiri Linna, Jenny Maijala, Edith Njoroge, Iris Mäki, Oona
Ojala, Noora Oravala, Fanni Peltonen, Ronja Teeri
Sivekkäät

Taideteoksen teko-ohjeet: Ainakin Oulun taiteilijoiden liiton virallistama ja laatima ohjeopas.

Huom! Voit soveltaa tätä myös muihin taiteen konkreettisiin olomuotoihin.

1. Hanki jostain ripaus tyyliä, hieman värisilmää, 1 rkl tunnustettavaa tyyliä ja roimasti luovuutta.
  2. Hommaa lomaa töistä/koulusta/jostain/ei mistään.
  3. Vietä viisi vuotta inspiroituen.
  4. Ala maalaamaan. (Muista tarkistaa jatkuuko lomasi yhä.)
  5. Maalaa jotain, kuten pieni neliö keskelle taulua.
  6. Jatka kunnes teos on valmis.
  7. Käytä taas viisi vuotta, kun korjailet sitä.
  8. Kun teos on valmis, myy se tai nauti siitä. Suosittelemme myymistä rahan takia. Jos nautit siitä, lopeta lukeminen tähän.
  9. Nauti rahoista ja tuhlaa ne
- Ja nyt viimeinen ja tärkein kohta:
10. Aloita alusta, koska olet huomannut, että olet tuhlanut ne 0,01–9999999999999999,99€.

Pihla Raustia, s. 2007
10–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Hyvinvointitutkimustiedotuskeskustoimiston kaavake

Mitäpä jos tekisit itsellesi päiväkirjan!?

1. Ota itsellesi kirja ja kirjoita sen kanteen suurin salaisuutesi (sokkona).
  2. Pane kirjan väliin kahteen osaan leikattu satasen seteli (oikea tietysti).
  3. Asenna kirjaan ABLOY-lukko ja huuhtele avain vessanpöntöstä alas mutta jos avain on liian iso heitä Mariaanien hautaan (ja jos ei uppoa sido paino avaimeen).
  4. Osta teräslaatikko, johon sytytä tuli. Heitä kirja sinne viideksi minuutiksi ja kahden minuutin kohdalla ruutaa sinne sammutusvaahtoa ja kolmen minuutin kohdalla hyppää itse laatikkoon.
  5. Ota leka, jonka koko on 5000 x 6050 ja pamauta sillä kirjan reunaa.
  6. Ota kirja käteen. Mikäli suurin salaisuutesi on häipynyt voit olla tyytyväinen, mikäli ei aja koko roska teräsilppurista alas ja aloita homma alusta.
  7. Hanki Ikea-säkki mutta jätäsäkkikin kelpaa. (PAH!!!)
  8. Laske laatikkoon kylmää vettä, villapaita ja asetu polkemaan sitä.
  9. Upota kirja veteen ja anna sen olla siellä 10 päivää.
  10. Ota kirja vedestä ja kiskaise lukko pois. (Jos on jo lähtenyt pois ei haittaa!)
- Nyt sinulla on päiväkirja. (Joka kestää noin 15 päivää.)

Touko Hukkanen, s. 2008
10–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Sana kerrallaan syntyy outo runo

Vihainen kopiokone lilluu,
lilluu Suomen tivolissa,

maanantaina maanantaina
kirjoittaa kirjoittaa metsässä.

Mörkö ajaa,
pehmeä kuningas Tapio hölkkää.

Keskiyöllä nukkuu,
nukkuu koira.

Senni Asell, Friida Harju-Könnö, Alisa Herranen, Hilma Kaisto, Jenna Kesälahti,
Kerttu Mällinen, Maisa Mänty, Silla Palokangas, Lilja Pylkkänen, Noomi Rasmussen,
Jooa Salin, Uuti Salin, Miili Satomaa
9–10-vuotiaiden sanataidekerho

VILLA

(Villa-näyttely Valveella, kevät 2019)

Villa tuntuu
ihan hyvältä, pehmeältä,
unikaverilta,
ihanalta, lämpimältä.
Villa haisee hyvältä

Villasta voi tehdä erilaisia pörrötakkeja, kaulahuiveja, pipoja, lapasia.
Villa tulee lampaista. Lampaat asuu pellolla ja maatilalla. Lampaat syö rehua,
heinäpaaleja.

Onni Hyvärinen, Sanni Jokitalo, Noora Kaakinen, Riia Kaakinen, Camilla Miettunen,
Jimi Roivas, Aada Sihvonon, Kazuki Takami, Momoka Takami, Emppu Nelo,
Juuli Pasila, Lotta Pulkkinen, Jetmira Xhemajli
Sanataidepikkukoulu Tarinavintti

Maalauksia sanojen

Särkyneisyys silmissäsi oli taidetta.

Kun särjät toisen, teitkö silloin maalausta?

Kun et pyytänyt anteeksi, kiertelit taidemuseota.

Sävyjen monien.

Maalauksia sanojen.

Teoksien niminä syitä.

Sinä olet särkynyt.

Maalauksia omien ajatusten.

Edith Njoroge, s. 2004

Sivekkäät

Siellä hän istuu maalaamassa.
Kalastajanmökissä keskellä merta.
Hyllyssä hänen takanaan on seitsemän kirjaa,
joita ei koskaan tulla julkaisemaan.

Oona Ojala, s. 2005
Sivekkäät

Kokoelma

1. Jotain, josta ei saa selkoa. Samalla karhea, samalla pehmeä. Erittäin hämmentävä. Tunnistan itseni.
2. Aarre Lumijoen metsistä. Olin kuin orava. Keräsin sen ja piilotin kuusiaidan alle. Sitten unohdin.
3. ”Kumpi heittää pidemmälle?” Punainen marja sinkoutui ilmaan. ”Minä voitin!” ”Otetaan uusinta!!” Marjat lentävät vuorotellen. Yksi toisensa jälkeen. Sitten ne loppuvat. Vain terälehdet jäävät jäljelle.
4. Hän ei itke. Hän on kova kuin kivi. Harmi vain, että kivetkin voidaan rikkoa. ”Välttelä vasaroita”, ne sanovat. ”Et ikinä tule kokonaiseksi uudelleen.”
5. Katsoin kuuta. Se oli kaunis, mutta ei mitään häneen verrattuna. Kuu ei hymyile minulle, ei kerro salaisuuksiaan. Kuu kyllä kuuntelee, mutta ei sano sanaakaan. Ei jaa kanssani unelmiaan, syvimpiä toiveitaan.

Oona Kälkäjä, s. 2003
Sivekkäät

TÄNNÄNN MYÖS NÄIN JOTAIN
IHMEELLISTÄ

Myrskymörsky

Myrskymörsky elää sademetsässä
mutta se on lämpimissä paikoissa.
Siitä voi tehdä lääkkeitä.

Ulkonäkö: Vesipisaroita, pilviä. Pitkä.
Käyttöarvo: Voi tehdä lääkkeitä.

Rantaretki

Lähdemme rannalle. Ranta on kolmen kilometrin päässä.
Olemme rannalla. Menen vaihtamaan uimapuvun koppiin.
Vesi on kylmää.
Isi huutaa: ”Lähdetään!”
Minä menen autoon.
Olemme kotona.
Isi huutaa: ”Nukkumaan!”

Kalastaja lähtee uimaan

Olipa kerran merihevonen. Rapu oli merihevosen kaveri.

Ne leikkivät piilosta ulkona, vedessä ja sisällä omassa kodissa.

Ne huomasivat sukeltajan uivan vedessä. Sukeltaja leikki piilosta mustekalan kanssa.

Rapu meni kiven taakse piiloon, merihevonen kotilon taakse ja mustekala meni

hain taakse piiloon. Ne törmäsivät kalastajaan, kun ne nousivat pinnalle. Kalastajan koukkuun oli jäänyt kiinni kala.

Sen pituinen se.

Sattuipa kerran matka.
Oopsee. Yhtäkkiä huomasin
että kaikilla oli mekot.
Jostain kuului pauketta.
Yhtäkkiä eteen ilmestyi
aukio jossa piereskeltiin.
Ilma tuoksui pahalta.
Sattumalta huomasin että
eläimilläkin oli hameet.
Sellaista paikkaa en ollut koskaan ennen nähnyt.
En enää koskaan mene sinne!

20 kilpailijaa kaikki lähtevät tappamaan toisiaan. Joonas näkee Oscarin kapealla laavasillalla. Joonas lähtee miekkansa kanssa hyökkäämään Oscaria kohti. Oscar huomaa Joonaksen ja ampuu nuolen kohti Joonasta. Joonas kimmottaa nuolen miekallaan takaisin. Nuoli osuu Oscaria rintaan ja hän tippuu laavaan. Oscar yrittää ampua laavasta Joonasta päin. Joonas väistelee nuolia hyppimällä ja tippuu itsekin laavaan.

Kummitustalo

Olen työkseni postin tuoja.
Postilaatikko onkin minun luoja.
Aivan kuin olisi tullut tuolta kaukaa
kaukomailta tuotu.
Löysin kerran paketin
joka oli aivan lähellä marketin.
Osoitekirjassa väärin päin
mutta osoite kuului näin:
Kalmakuja 13 aivan tien kulmassa.
Huhujen mukaan talon omistaja kuoli
mutta taloa pitää yllä hänen sisarpuoli.
Sisar sanoo että vaikka hänen sisarensa oli voittamaton
hänenstä ei ollut huolta.
Kun sitten lähdin matkaan, kävin ensin marketissa
sitten lähdin, pulssi oli varmaan SATA
vaikka ulkonakin sataa ja salamoii, kun soitin kelloa
sisar tuli ja otti paketin.
Kun ovi sulkeutui, itseäni moitin
tulini postiin ja kupposen kahvia keitin.

Silla Palokangas, s. 2009

9–10-vuotiaat

Aave yössä

Tuona tummansinisenä yönä
hän tanssahteli kaduilla.
Hyräili sävelmää tuntematonta, joka
oli kauniimpaa kuin unta.
Hän oli aave yössä.
Tyhjästä ilmestynyt.
Yhtä kalpea kuin kuu, hän
valaisi yön kadut.
Katseensa tuikki kuin
taivaan tähdet.
Niin kaunis ja kaukainen.
Katosi yöhön hiljaiseen
jättäen jälkeensä vain tyhjiön pimeyteen.

Salissa on kaunis sinertävästä jäästä tehty linnan pienoismalli. Linnassa on sipulikupoleita, torneja ja pylväitä. Se on samasta jäästä tehdyllä pöydällä. Linna on aika iso, se peittää noin kolme neljäsosaa pöydän pinta-alasta. Pöydällä on myös pieniä laseja. Lasien takana on pieniä pulloja täynnä värikkäitä juomia. Salissa on aika kylmä. Ehkä muutama miinusaste, sillä hengitys höyryää ja korvia alkaa paleltaa. Monet juttelevat iloisina ja hakevat ruokaa viereiseltä pöydältä. Ruokana on enimmäkseen keittoja ja muita lämpimiä ja helposti syötäviä ruokia. Selvästi myös juotavaa on haettu, sillä muutamissa pulloissa on vain tilkka jäljellä ja tarkkaan asetelluissa lasiriveissä on aukkoja. Yhtäkkiä joku tulee pöydän luokse, kaataa yhteen lasaista punaista nestettä, vilkaisee tännepäin ja jättää jälkeensä vain pienen pullon jossa on pisara punaista juomaa.

Maija Meikäläinen, Aamu- ja iltapäiväsanomat.

Yöseikkailu

Herään klo 1–3. Lähden hakemaan kaveriani. Sitten me lähdetään sillalle. Sitten me mennään puistoon.

On todella tuulista. Välillä sataa vettä. Minä pidän hupparistani tiukasti kiinni.

Me leikitään kaverini kanssa kaikkea mitä vaan keksitään. Me hassutellaan. Monesti tulee

jano ja pitää hiipiä sisälle.

Sitten me leikitään vielä vähän ja sitten kaverini lähtee kotiin.

Seikkailu aina kestää vain kaksi tuntia.

Näen autoja, taloja, ihmisiä, koiria, lintuja, vettä, kaislikkoa, puita ja pensaita.
Kuulen autojen moottorin surinaa, veden kohinaa ja puheen sorinaa.
Tunnen ruohon pehmeiden ja ihmisen kosketuksen.
Tänään myös näin jotain ihmeellistä.
Näin poliisin jahtaavan rikollista ja autojen ketjukolarin.

Eppu Salin, s. 2007
10–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Minä puu

Minä olen iso ja karhea. Minulla on paljon oksia. Minun ympäriltäni nurmikko on kadonnut. Pikkuisen matkan päässä on pikkuisen nurmea. Kuulen veden solinaa ja tuulen ulinaa. Kaukana kuuluu autojen ääntä. Minun ympärilläni on ilman tuoksu. Minun lähelläni on pudonneita lehtiä ja oksani ovat valmistautuneet talveen.

Yöseikkailu. Menen ulos. On autiota. Paitsi että Herra Hakkarainen tepastelee puiden takana. Etsin eläimiä. Näen: jäniksen ja oravan ja siilin.

On hauskaa. Jänis sanoi minulle: ”Oletko ystäväni?” Sanoin: ”Ei. Olen täällä vain tänä yönä ja en voi tulla tänne myöhemmin, koska minun täytyy nukkua. En jaksa päivisin tehdä mitään jos valvon.”

Jänis lähti pois.

Oho! Aurinko nousee. Kotiin ja äkkiä!

UNENI HEHKUI MERKILLISTÄ
VALOA

Sattuipa kerran että lähdin metsään. Eteeni ilmestyi portti jossa luki tule! Minä kurkkasin portin taakse ja ajattelin ettei portti ollut vaarallinen. Yhtäkkiä maa altani romahti. Tipahdin kuoppaan. Korvissani alkoi kuulua outoja ääniä. Ääni kuulosti tältä: oopse, oopse, oopse. Minua alkoi pelottaa. Sitten kuulin tutun äänen ”herätys unikeko”. Heräsin. Äiti huuteli minua hereille. Katsoin ulos ja näin kyltin jossa luki Oopsekatu. Huokasin helpotuksesta, se oli unta.

Hetki

Uni maistuu makealta,
aurinkokin vasta venyttelee
aamukaste varisee puiden oksilta
ja luonto herää hiljalleen.

Auringon ensisäteiden valossa
yökin hellittää hyisen otteensa
ja metsän kätköissä piiloissaan
aamuvirkut pudistelevat unihiekkaa turkeistaan.

Milla Kahelin, s. 2002

Sivekkäät

Hän loikoilee sitruunankeltaisilla lakanoilla,
nauttii aamupäivän kylmästä valosta ja
kuuntelee lempi-ihmisensä hengitystä.

Jossain viereisistä huoneista soi itämainen rumpu,
sen ääni on kaunis ja hellä, rytmi tasainen ja rauhoittava.

Hän ei voi olla miettimättä omaa perhettään, heidän aamujaan,
jotka ovat täynnä ääniä ja liikkeitä ja hermostunutta energiaa.
Hän haluaisi olla siellä, taas tai aina.

Hän rakastaa tätä rentoutta ja tunnelmaa,
hän rakastaa lempi-ihmistään, tämän lämpöä ja valoa ja turvallisuutta.
Hän rakastaa sitä, miltä lempi-ihminen tuoksuu ja miltä lempi-ihminen näyttää ja
kuulostaa nauraessaan.

Mutta nyt hän olisi mielummin
jossain muualla.

Unelmien kaupunki.

Siellä on penkkejä joilla voi istua, puistonpenkkejä.

Minusta unelmapaikat on nii leikkipuistot.

Pikku sokeritalo.

Pitää olla lava, sellainen missä voi pitää lauluesityksiä ja sellaisia, esiintymislava.

Siellä on tietomaantorni, koska se on hyvä paikka. Siellä on kaikenlaista nähtävää siis.

Pitää olla ravintoloita, tietenkin!

Balettikoulu, missä tanssitaan eri liikkeitä.

Siellä vois olla ehkä kerho, Tarinavintin kerho, koska siellä pitää käydä aina kerhopäivinä.

Karuselleja.

Leikkipaikka, jossa on liukumäkiä

Leikkipaikat tärkeimpiä.

Haluaisin olla osa merta, yhtä vapaa, arvaamaton.
Vaikka minua ei kukaan rakastakaan, minä rakastan merta ja haluan palata sinne, sillä kaupungin ilma on vaikeampi hengittää kuin vesi.
Mä en oo sun ystävä - et halua koskaan tavata, enkä hänen kultansa – en ole koskaan kenellekään ollut.
Mutta meri on kaunis, haluan hengittää!
Laula mulle tuutulaulu, laula minut uneen.
Yhtäkkiä vesi ei ole enää kylmää, aallot syleilevät minua, meri laulaa minulle ja vaivun hiljaa uneen.
Olen jälleen pieni lapsi
niin vapaa ja arvaamaton.

Ensin uneni hehkui merkillistä
valoa. Olit kävellyt minun uniin.
Elämästäni tuli ruusuikkuna,
kaikki oli ihanaa.
Järjestin aivan fantastiset
puutarhajuhlat. Odotin että tulisit.
Olin kuin juopunut pöytä.
Et tullut.
Elämäni lähti lentämään
matalalentoa. Särjät sydämeni.
Olet kuin jätteistä tehty taideteos.

Karoliina Kettunen, s. 2002
Sivekkäät

Ensin taivaalla oli kauniita kullankeltaisia pilviä.
Vesi virtasi joessa ja ruoho oli vihreää.
Pian suuri liekkimuuri kärvensi maan.
Liekit lähenivät ja toivoin, että heräisin unesta.

Ellei joku satu tietämään mitä ”anna minun nukkua” merkitsee niin se tarkoittaa sitä että ET voi tulla soittamaan trumpettia korvani viereen.

Vivika Angeria, s. 2006
11-14-vuotiaiden sanataideryhmä

EI OLE RIKOS NÄYTTÄÄ
TUNTEITAAAN

Mee pois,
jos et ees yritä ymmärtää.

Elsa Hyysalo
Sivekkäät

Lenkkeilen ulkona. Kuljen hölkkää ja kuuntelen musiikkia. Olen aivan ajatuksissani. Kuulen autojen ääniä kaukaa, sekä palanneiden lintujen sirkutusta. Näen lumisia kuusia ja aurinko lämmittää ja hyväilee minua. Äkkiä törmään katulamppuun ja kaadun maahan. Minut herättää ohikulkenut koiranulkoiluttaja. Hän kysyy: ”Sattuiko?” Nousen varovasti hymyillen hieman punastuneena. Miten noloa.

Roosa Manninen, s. 2007
11–14-vuotiaiden sanataideryhmä

Kävelen koirani Tepsun kanssa iloisena ulkoilemassa. Katselen ympärilläni olevia ihmisiä. Heitä on hauskaa katsella, koska silloin huomaa mielenkiintoisia asioita. Näen edessäni tytön, joka kävelee ajatuksissaan, ilmeisesti kuuntelee musiikkia. Hän hymyilee itsekseen. Äkkiä tyttö törmää katulamppuun ja kaatuu maahan. Kysyn hymyillen, mutta vakavissani: ”Sattuiko?”
Tyttö nousee ja punastuu hieman. Tekisi mieli sanoa, että ei se mitään, sitä sattuu, mutta en kehtaa. Kävelen pois, sillä tyttö sanoo olevansa kunnossa.

Se pulppuaa syvältä,
ja kumpuaa sydäimestä,
se tarttuu helposti
mutta ei ole tauti.

Silloin mieli on kevyt
ja ystävä lähel.
Silloin se pääsee valloilleen.
Nauru!

Suruvinokas

Suruvinokas on hiukan vinossa. Se on surullinen.
Se asuu Afrikassa. Se löytyi sieltä hiekasta.
Kun se on surullinen, sitä voi piristää laulamalla.
Se kasvaa muos Suomessa niityille. Sen vierellä
on aina 2 kukkaa.
Se on myös aika ujo.
Sillä on suuret silmät.

Ulkonäkö: Sileä ja pinkki tai ruskea ja sillä on silmät.
Levinneisyys: Niistä on vain 2 havaintoa.
Käyttöarvo: Sen kaa voi leikkiä.

What if
All the little
Lights
Would dim?
What if
The dark would surround you like a
Blanket
And hug you so tight, that you couldn't move.
What if
You tried to r e a c h for the last little
Light
That still shines.
And just,
When you touch it, it wouldn't
Shine
Anymore.
What if
The darkness would scream so
Loud
That all you could do
Is scream louder and hope that it covers the
Noise.
What if you wouldn't know
How to breathe anymore,
And all you could do is
close your eyes
And lay in the ground

And what if
a little
Light
Would turn on
And you could see again
And your heart would be
Filled with joy.
And as you would look around
There would be little lights lighting up everywhere
Shining so bright
That soon you would forget about the dark
and you would realize
That all the little lights
Are people
Who love you.

But you didn't

Because you
Never opened your
Eyes
Again.

Siiri Linna, s. 2003
Sivekkäät

Sydämeni on päällystetty kullalla, siinä on kultainen kuori, mutta sisältä se on lasia, kirkasta kuin kristalli ja jää. Hän tietää paljon asioita, jotka voisivat minua haavoittaa ja särkeä hauraan sydämeni, mutta silti annan hänen pidellä sitä. Hän ei koskaan päästäisi sitä putoamaan ja särkymään tuhansiksi palasiksi, joita olisi enää mahdoton koota, luotan häneen. Mutta silti sydämeeni tuli särö. Siitä lohkesi pieni palanen. Pieni palanen kultaa ja lasia. Hän poimi sen talteen ja vei mukanaan Kuusamoon, kuin panttina, että tulisi vielä takaisin. Se tuntuu silti niin kuin unelta.

Kanssa lupauksen särkyi myös sydämeni.

Elsa Hyysalo
Sivekkäät

Kirje pimeydessä kirjoitettu

Kirjoitin kirjeen
Vaalean sinisellä kynällä
Muistutti sanat minua aamuista, sinusta
Et näe lukea pimeässä
Haluan sen kertoa kirjeessä sinulle
Vielä on toivoa
Vielä on, mitä on ajatuksien jäljiltä
Tarvitset valoa
Niin näet kirjeen lukea
Et ole pimeässä, tarvitset valoa, sydämen lämpöä

Karhu

Toissa päivänä metsän siimeksessä minun mielestäni karhu oli syvästi ajatuksissaan, mutta ei näyttänyt tunteitaan kysyessäni: ”Oletko surullinen?”

Minun mielestäni se oli typerää.

Sitten karhu tirautti kyyneleen tajutessaan asian, ja samalla oppi, ettei ole rikos näyttää tunteitaan.

Lintu ja puu

Olipa kerran lintu, joka auttoi kaikkia metsän asukkaita. Matkallaan lintu kohtasi puun.

”Auttakaa minua”, puu vaikersi.

”Miten voin auttaa?” lintu kysyi.

”Minulle ei kasva lehtiä!” puu sanoi.

”Minä tiedän” lintu aloitti, mutta puu keskeytti.

”Tuo sadepilvi tänne niin lehdet kasvavat”, puu sanoi innoissaan. Lintu noudatti puun ohjeita ja toi sadepilven.

”Ihanaa!” puu huudahti, mutta lehdet eivät kasvaneet. Puuta suretti, mutta vain hetken kun hän keksi:

”Anna vain auringon paistaa! Sadepilvi pois”, puu sanoi. Lintu teki työtä käskettyä ja potkaisi sadepilven pois. Aurinko paistoi suoraan puuhun.

”Ihanaa!” sanoi puu, mutta lehdet eivät kasvaneet. Puu alkoi itkeä.

”Mikään ei enää auta!” puu parkui. Yhtäkkiä lintu lensi puun oksalle ja sanoi:

”Minä tiedän”, ja niin lintu lauloi puulle laulun, lintu lauloi niin kauniisti ja samassa puulle kasvoi niin komeat lehdet että ei voisi kuvitella ja samassa puu oli metsän komein puu.

Yksinäisyyttä voi helpottaa:

Yökylä

Karkkipäivä

Kakut

Kaverit

Kissat

Koirat

Kesä

Uimaranta

Talvi

Sanat

Lumilinnan tekeminen

Lumiluolan kaivaminen

Leppäkerttu

Lelukauppa

Sukeltaminen

Kukat, perhoset ja glitteri

Disa Emilia Ala-Poikela, Helka Angerman, Saimi Heinonen, Heljä Hukkanen, Anni Järnfors,
Emilja Küllakoski, Kerttu Kurikka, Ninni Ontero, Laura Palola, Alina Penttinen, Roope
Rimali, Senja Suorsa, Aino Kubin

7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Hymyilen aina, kun muistan...
kuinka hypimme juuri kasattuihin lehtikasoihin
kuinka leikittiin yhdessä
kuinka rakastit karkkia
kun poltit vaahtokarkit
kun söit mun syntymäpäiväkakun
kun söit mun lautaselta parsakaalit äidin huomaamatta
kun saunottiin kilpaa
kun oltiin mummulassa ja karkasit kellariin ja söit kaikki hillot ja mehut
kun kirjoitit mulle syntymäpäiväkutsun sun omalla kielellä
kun tavattiin ja sanoit: "HEI!"

Elina Aalto, Jalmari Asell, Luukas Herranen, Ville Lahdenperä, Noel Nevala,
Tuovi Pulkkinen, Maija Taskila, Erik Tenhunen, Alekski Törmänen
5-7-vuotiaiden sanataidekerho

Kasvoissasi näkyy ilo.

Se on piirtänyt ihoosi kauniita juonteita, jotka tanssivat leikitellen kasvoillasi.

Hymykuopista jääneet uurteet muistuttavat minua illoista, aamuista, ilon hetkistä.

Meistä.

Kasvoissasi näkyy suru.

Se on tummentanut ihoasi, muistuttaen jokaisesta kyyneleestä jonka vuodatit,

jokaisesta tummasta hetkestä, jonka läpi taistelit.

Mutta ennen kaikkea

kasvoissasi näkyy elämä.

Noora Oravala s. 2003

Sivekkäät

Tässä hetkessä

Maailman eniten kysytyin kysymys on... Oletko valmis?
No niin nyt se tulee tässä! Koska se on: Paljonko kello on?

Alina Penttinen, s. 2010
7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Istun hiljaa äiti takanani.
Hän pujottaa sormensa hiuksiini.
Letittää,
niin kuin aina.
Tämä on meidän oma keskustelumme,
johon sanoja ei tarvita

Oona Ojala, s. 2005
Sivekkäät

Ajatteletko koskaan
meitä?

Entä
jos
kohtalo
on totta,
eikä vain
kaunokirjallisuuden keksintö.

Ensi viikolla muutan
Madridiin.

Viimeiset mahdollisuudet
on kai se mun juttu.

Tahtoisin takaisin
mutta ei
menneisyyteen
ole paluuta.

Mikään
ei ole
kuin ennen, mutta
yksi asia ei muutu.

Ikävä on raskas viitta.

Fanni Peltonen, s. 2004
Sivekkäät

Juhlat on ohi.
Kuollut tunnelma on
käsien kosketeltava.
Huone on täynnä
tyhjiä
lupauksia,
unohdettuja
toivomuksia.

Iltaurinko tuo
huoneeseen
vaaleanpunaista
valoa.

Huoneen ilma on
raskas, surullinen.
Peilin sirpaleista
heijastuu
kadotettua
rakkautta
ja 7 vuoden epäonni.

Fanni Peltonen, s. 2004
Sivekkäät

Viideltä aamuyöllä

Katson hiljaisuuteen.

Kuva mielessäni.

Ihollani aamuyön keltainen valo.

Rannalle pyöräillessä, kadut tyhjiä.

Kasvot väsyneitä, viideltä aamuyöllä.

Erotti heitä ajatukset hetkistä yhteisien.

Tietoa ei ollut veden syvyydestä.

Voimmeko enää palata?

Aioimmeko koskaan palata?

Katson hiljaisuuteen.

Etsin tilaa välistä puiden.

Päivää jolloin löydän hetken samanlaisen.

Edith Njoroge, s. 2004

Sivekkäät

kun aika koittaa,
tahdon kuolla onnellisena.
haluan jättää jälkeeni jotain,
mistä minut muistetaan.
kun minä lopulta kuolen,
tuokaa minulle paljon kukkia
ja laskekaa ne ympärilleni.
kastelkaa maa kyynelillä
ja toivottakaa minulle hymyillen hyvää matkaa.

Oona Kälkäjä, s. 2003

Sivekkäät

Aika

Minuutit valuvat kuin hiekanjyvät sormien läpi
vuodet kuluu
miksi haaskata enää hetkeäkään väärin paikkoihin tai vääriin ihmisiin?
Maalataan maailma omilla väreillämme
kirjoitetaan oma todellisuutemme
ollaan kuin huomista ei koskaan tulisikaan,
sillä kaikki mikä merkitsee
on tässä ja nyt.
Meille on annettu ainutlaatuinen mahdollisuus
meille on annettu elämä
ollaan siis kiitollisia siitä
ja nautitaan täysillä joka hetkestä.

Aamuauringon hetki

Hän katsoo minua, aivan kuin hän voisi lukea tulevaisuuden kasvoiltani.

Olen hiljaa.

Hänkin on hiljaa.

Aamukasteen kauniin hetken katson hänen kevään vihreitä silmiään.

Ja kuten niin usein ennenkin aamuruuhkan kireät ihmiset pyyhkäisevät kasteen mukanaan.

Hän katoaa muuttolintujen mukana etelään.

Olen hiljaa.

Yön muste leviää joka päivä aikaisemmin.

Ensikesän auringon säteillä hän tulee takaisin.

Fanni Peltonen, s. 2004

Sivekkäät

Keväällä me jo päästetään irti,
valutaan jäiden mukana alas virtaa
ja unohdetaan.

Tuuli ja aurinko jättävät meille hyvästit,
vilkuttavat mäntyjen välistä.

Sinut on tehty jäädästä ja lumesta.

Sinut on tehty auringosta ja sadepisaroista.

Sinussa on tätä kaikkea, ja se tekee sinusta korvaamattoman kauniin.

Tässä hetkessä, muulla ei ole merkitystä kuin sinulla ja minulla.

Meillä.

Noora Oravala, s. 2003

Sivekkäät

KIRJOITTAJAT

5–7-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Inka Kuivamäki ja
Riika Ruottinen

Elina Aalto
Jalmari Asell
Luukas Herranen
Ville Lahdenperä
Noel Nevala
Tuovi Pulkkinen
Majja Taskila
Erik Tenhunen
Aleksi Törmänen

7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Inka Kuivamäki ja
Riika Ruottinen

Helka Angerman
Saimi Heinonen
Heljä Hukkanen
Anni Järnfors
Emilja Kiilakoski
Aino Kubin
Kerttu Kurikka
Ninni Ontero
Laura Palola
Alina Penttinen
Roope Rimali
Senja Suorsa

9–10-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Anna Anttonen ja
Kati Inkala

Senni Asell
Friida Harju-Könnö
Alisa Herranen
Hilma Kaisto
Jenna Kesälahti
Kerttu Mällinen
Maisa Mänty
Silla Palokangas
Lilja Pylkkänen
Noomi Rasmussen
Jooa Salin
Uuti Salin
Miili Satomaa

10–11-vuotiaiden sanataideryhmä

Opettajat: Mari Hakala ja

Ainokaisa Veteläinen

Asmo Angerman

Maija Anttonen

Maija Heinonen

Touko Hukkanen

Martta Leppänen

Toivo Nyman

Pihla Raustia

Eppu Salin

11–14-vuotiaiden sanataideryhmä

Opettajat: Mari Hakala ja

Ainokaisa Veteläinen

Vivika Angeria

Aada Bovellan

Veera Heikkinen

Tarmo Lahdenperä

Lotta Lehtiö

Roosa Manninen

Julius Nurminen

Henni Ojala

Aleksis Pehkonen

Loviisa Telkki

Kaisla Vilpa

Saaga Vuotikka

Siivekkäät yli 14-vuotiaat

Opettajat: Anna Anttonen ja

Kati Inkala

Olivia Ala-Poikela

Elsa Hyysalo

Hertta Inkala

Milla Kahelin

Karoliina Kettunen

Aada Kiiveri

Oona Kälkäjä

Siiri Linna

Jenny Maijala

Iris Mäki

Edith Njoroge

Oona Ojala

Noora Oravala

Fanni Peltonen

Ronja Teeri

Sanataidepikkukoulu Tarinavintti

Opettajat: Pauliina Sormunen,
Karita Koivuranta ja Reeta Sotaniemi

Onni Hyvärinen
Sanni Jokitalo
Noora Kaakinen
Riia Kaakinen
Camilla Miettunen
Jimi Roivas
Aada Sihvonen
Kazuki Takami
Momoka Takami
Emppu Nelo
Juuli Pasila
Lotta Pulkkinen
Jetmira Xhemajli

**Lumotut
sanat**